

"Ik mag mij als kunstenaar graag een vunzig grapje permitteren 1"

Ik mag mij als kunstenaar graag een vunzig grapje permitteren (deel 1)

12 June 2006

By fredvanderwal on 11:24

Ik ontmoet mijn kennisjes bij voorkeur in Bobbejaanland, doorgaans gekleed in sexy da meslinterie en geschoeid op die moderne leest van knalpaarse pumps met torenhoge hakken, aangeschaft bij Hans Jansen, dan kan ik namelijk van uit mijn verheven positie beter op de o-zo-gevoelige in- en in be gaafde provinciale Friese culturele collegaatjes neer zien, want waar hun plafond eindigt, begint toevallig godtsijdanck wel net mijn vloer!

En als dat geen toeval is, want de naam des Heren gebruik ik niet zomaar

Ik mag mij als kunstenaar graag een vunzig grapje permitteren, want ik sta toevallig niet met het schaamrood op de kaken voor de klas van onbenullige lagere school leerlingetjes ener school met den Bijbel, zoals dat net met overheidssubsidie verbouwde christelijk gereformeerde terreur instituut "De Kwelnood" in Nijeveen, waar een van mijn ex-verloofdes, de snelle juf Alice Kneuterdom het schoolkoor "De Kwelnootjes" op vrijdag kundig leidt bij het psalmzingen op hele noten, alhoewel ik mijn geachte, o-zo-gevoelige kunstzinnige Friese ex-collegae ook niet veel hoger in schat.

Niet om aan te horen! Vooral die kunstemaker Karel Klotsbagger met zijn kleurenblinde geklotsbagger of kunstenaar Pootloos uit St Annaparochie die aangifte bij de politie tegen mij deed, dan kon ie in de dorpskrant komen.

Daarom sta ik op de achter flap van mijn eerste novellenbundel met een BeHa over mijn oren getrokken, de gewatteerde cups bij wijze van oorwarmers en geluid dempers, want wie niet horen wil moet voelen en het leven blijft een elfstedentocht zonder finish. Ik ben namelijk wie ik ben. Een man ohne doppelte Boden maar wel van knuppel uit de zak wie er mee doet. Wie mij ziet, ziet mij en wat ik doe, doe ik. Duidelijker kan het niet. Eenvoudiger ook niet. En wat juf Els betreft: Eens een schoolmeester, altijd een schoolmeester. Schoolmeesteressebloed is nog erger dan wijwater of de giftige rode inkt waarmede zij zo gaarne onvoldoendes uitdeelt en stre pen zet. Ik geef mijn interviews om die reden bij voorkeur in Bobbejaanland, geschoeid op pumps met torenhoge hakken, weer bestendig gekleed in zwarte naadnylons van 15 denier, de prangende jarretelgordel met strass steentjes opgeleukt, een doorluch tig tanga slipje om het allemaal even fris te houden en nog doorluchtiger doorkijkbustehouder met een geborduurd roosje tus sen de cups, van mijn eigen huismerk "just for fun" vol omgezoomde speelopeningen, alsmede een strak aangetrokken dicht ge gespte brede, adembenemende zwart lederen band om mijn hals waar op een naamplaatje met ingegraveerd de naam Magdale na, moeder der smarten, want ik heb net als Hennie Huilman niets te verbergen ten aanzien van mijn ware, volgzame aard en dat kunnen weinigen mij na zeggen in evangelieland. Je moet je als kunstenaar profileren en de medemens zo nu en dan een feestje aanbieden in het leven, want anders gaat men naar een andere kunstartiest en Gotsaljebewaren als je bij Henk Helman tel in W. uit komt, want dan sta je sowieso een middag lang op een droogje. Ik versta de mensen op straat in Parijs beter dan in Friesland en leef mijn gehele leven al all out in the open (Engels), omhangen met mandolines, joekelulles, banjos, mirletons, mondharmonicas, trekzakken, bluesharpen, elektrische gitaren, lampions en rare feestmutsen en dat alles overdadig versierd met kleurige kwikken en strikken gestikt op mijn exclusieve dameslinterie. En krijg ik een godvruchtige E.O. schoolfrik van de vrouwelijke kunne op bezoek in dx92r terminale fase, zoals mijn griffermeerde vriendin, de bekende World Servant Els D., die zwaar brillende goed gevulde Balkanstoet uit Meppel of all places- met haar dikke, opgezwollen, couperose, Prednison hoge bloeddrukdrankkop, zonder haar brave Hendrik, dan prijs ik mij gelukkig dat deze beker aan mij is voorbij gegaan sept. 1965 en trek onvervaard een sixpack pils open en lul er doodgewoon dwars doorheen, want als iemand niets mee te delen heeft is ie bij mij aan een goed adres want zo iemand verdwijnt op volle toeren door de draaideur van mijn turbulente bestaan ins blaue hin ein, weet U! Ongeveer als Berend Botje, maar dan weer anders, meer met een turbotietvaart van jewelste, dat wel, helemaal aan de moderne tijd aangepast.